

Robin Lee
Hatcher
Levensgeluk

Van de auteur van
Het andere kind

LEVENSGELUK

Robin Lee Hatcher

Levensgeluk

redrose roman

Voor de bijzondere vrouwen die elkaar iedere zomer in de bergen van Idaho opzoeken om plannen te smeden, plezier te maken en te bidden. Dank voor jullie vriendschap, lieve zusters, en ook voor de lol en de overvloed aan ideeën. Ik koester de gedachte aan ieder van jullie.

Elke goede gave, elk volmaakt geschenk komt van boven, van de Vader van de hemellichten; bij Hem is nooit enige verandering of verduistering waar te nemen.

Jakobus 1:17

© Kok Omniboek – Kampen, 2009
Postbus 5018, 8260 GA Kampen
www.kok.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Perfect Life*
bij Thomas Nelson, Nashville, Tennessee
© 2008 by Robin Lee Hatcher

Vertaling: Anneke Gijsbertsen
Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagillustratie: Vladimir Godnik / moodboard / Corbis
Bijbelcitataten: naar de Nieuwe Bijbelvertaling (NBV)
Grafische verzorging: Rem Polanski

ISBN 978 90 5977 443 8
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. This licensed work published under license. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Traditiegetrouw werd in het huishouden van de Clarksons genoten van de zaterdagochtend. Mijn man Brad maakte gewoonlijk het ontbijt klaar, en dan lazen we getweeën – nog in ochtendjas – elkaar stukjes uit de krant voor terwijl we tosti's aten of eieren of een mengseltje uit de koekenpan.

Op deze bijzondere morgen in april had ik net een slokje versgeperst sinaasappelsap genomen, toen ik het plaatselijke gedeelte van de krant oppakte. Ik vouwde het blad open, zag de kop en verslikte me.

'Katherine?' Brad sprong overeind en kwam me helpen.

'Niks aan de hand.' Ik gebaarde hem weer te gaan zitten en veegde de tranen uit mijn ogen. 'Maar kijk hier eens naar.'

Ik legde de krant op de tafel en schoof hem naar hem toe, wijzend op de kop op de voorpagina.

Brad Clarkson weldoener van het jaar

Leider van stichting In Step zegt dat het echt zaliger is te geven

Brad kreunde. 'Nou, als dat niet verwaand klinkt, weet ik het niet meer.'

'Maar je hebt het wel gezegd.' Ik probeerde mijn plezier te

verbergen. Niet al te hard, moet ik toegeven, maar ik probeerde het wel. ‘Je hebt het tegen mij gezegd.’

‘Aan jou heb ik ook niks.’

Ik stond op, met een glimlach op mijn gezicht nu, en liep om de tafel heen om achter Brad te gaan staan, zodat we het artikel samen konden lezen.

Er stonden twee foto’s bij het artikel. Op de eerste stond Brad met vier administratief medewerkers die op het kantoor van de stichting in het centrum werkten. Brad stond in het midden, met zijn armen om de schouders van de vrouwen aan weerszijden van hem. Ze lachten om iets. Goede kans dat het was om iets wat hij had gezegd. De tweede foto was er ook een van Brad, deze keer met een veiligheidshelm op zijn hoofd. Hij liet zijn meest onweerstaanbare glimlach zien en stond voor een van de voltooide renovatieprojecten van *In Step*. Naast hem stond een tengere vrouw van begin dertig. Ze hield een kindje in haar armen. Ik kon zien dat ze tranen in haar ogen had terwijl Brad haar de sleutels van haar nieuwe huis overhandigde.

Brad had de afgelopen jaren vaak in de schijnwerpers gestaan. Hij beweerde dat hij zich daar niet prettig bij voelde, dat hij wilde dat artikelen en nieuwsverslagen zich zouden richten op wat God aan het doen was, maar ik was daar niet helemaal van overtuigd. Hij kwam goed over in de media, die gek op hem waren. Hij had een ongedwongen charme, die mensen aantrekkelijk vonden.

‘Ik zou willen dat je bij me was geweest tijdens dat interview’, zei hij.

Dat soort dingen zei hij vaak, maar hij had allang opgegeven het me te vragen. Hij wist dat het geen zin had. Ik was al tien jaar niet meer bij de dagelijkse gang van zaken van de stichting betrokken; ik zou een journalist niks interessants te vertellen hebben. De belangrijkste – door mijzelf gekozen – rollen die ik de afgelopen tien jaar had vervuld, waren die van chauffeur van twee ondernemende pubers die betrokken waren bij allerlei buitenschoolse activiteiten, die van chef-kok en afwashulp voor mijn hongerige gezin en velen van hun vrienden en later die van moeder van de bruid bij de huwelijken van onze dochters.

‘Je bent zo mooi’, ging Brad verder. ‘Als jij op die foto had gestaan, zou niemand die stomme krantenkop zien.’

Oké, dat was een van de redenen waarom ik zo veel van Brad hield. Hij was nooit zuinig met complimentjes. Hij wist altijd de juiste woorden om me me goed te laten voelen.

Ik was een vrouw die gezegend was met een fantastisch leven. We werkten hard en probeerden te leven in navolging van Christus, zoals Hij graag zou willen. En God had ons gezegend. Ik zou me niet meer kunnen wensen dan wat ik al had: een fantastische echtgenoot, twee prachtige dochters en een stel kleinkinderen op komst.

Brad las voor: ‘Clarkson zegt dat hij zich nooit heeft kunnen voorstellen dat *In Step* meer zou worden dan een kleine liefdadigheidsinstelling die zijn vrouw en hij vanuit hun huis zouden runnen. Zeventien jaar later heeft de stichting voorzien in betaalbare gerenoveerde huizen voor bijna honderd ‘ontvangende gezinnen’ – zoals hun klanten worden genoemd –, en de kantoren van *In Step* beslaan nu een hele verdieping van het Hendersongebouw in het centrum van Boise. De stichting heeft vijftintig man personeel.’

‘Zie je wel.’ Ik kuste hem boven op zijn hoofd. ‘Het is een goed artikel. Het zal de stichting terecht publiciteit opleveren.’

Trots welde op in mijn hart. *Weldoener van het jaar*. Niemand verdiende die lof meer dan Brad. In de zeventien jaar sinds hij het idee kreeg *In Step* op te richten, had hij hard gewerkt om zijn droom te realiseren. En God had zijn dienstbaarheid beloond en de stichting meer gezegend dan ik in mijn wildste dromen voor mogelijk had gehouden.

Ik liep terug naar mijn stoel om de rest van mijn ontbijt op te eten. ‘Wat zijn jouw plannen voor vandaag?’

‘Ik had gedacht de tuin in te gaan.’ Hij grinnikte. ‘We zouden ook de rest van de dag in bed kunnen blijven en oude films kunnen kijken, totdat het tijd is om naar het diner te gaan.’

Ik moest weer lachen. ‘Ja hoor, alsof dat gaat gebeuren.’

Niet dat ik niets in zijn voorstel zag, maar ik kende mijn echtgenoot. Tenzij hij ziek was – wat zelden voorkwam –, kon hij niet

lang niks doen. Halverwege *Casablanca* of *Raiders of the Lost Ark* of wat voor dvd we ook kozen, kreeg hij geheid een idee dat hem uit bed en naar zijn studeerkamer joeg, waar hij dan vol overgave op een memovelletje begon te krabbelen of op topsnelheid op zijn laptop begon te typen.

De telefoon ging. Zonder naar de nummermelder te kijken wist ik dat het een van onze dochters was. ‘Hallo?’

‘Mam, hebben papa en jij de krant al gezien?’ Het was Emma, onze jongste.

‘Ja.’

‘Ik vind die foto van hem voor een van de gerenoveerde panden leuk. Hij is net Randy Travis met een veiligheidshelm op.’

Brad rolde met zijn ogen alsof hij wist wat Emma had gezegd. Hij had het vaker gehoord. Vaak. Hoewel hij wel van countrymuziek hield, had hij er een hekel aan met Travis te worden vergeleken – ook al leek hij echt op hem. Dezelfde hoekige kaaklijn, inclusief een klein kuiltje in zijn kin, dezelfde diepliggende ogen, dezelfde smalle lippen, hetzelfde hoge voorhoofd, dezelfde grijzende slapen. Wetend dat hij een hekel had aan de gelijkenis, plaagden de meiden en ik hem er altijd mee. Genadeloos.

Sorry.

‘Ik zal het tegen hem zeggen.’

‘Hoe laat moeten Jason en ik er vanavond ongeveer zijn?’

‘Halfzeven is wel vroeg genoeg. Voor het eten drinken we eerst nog wat. Het diner zelf begint om zeven uur.’ Ik liet me op een keukenstoel zakken. ‘Hoe voel je je?’

‘Iedere dag dikker. Maar ik ben tenminste niet misselijk ’s morgens, zoals Hayley.’

‘Mazzelaar.’

‘Alsof ik dat niet weet.’

Het was met geen pen te beschrijven hoe geweldig ik het vond oma te worden. En dan twee kleinkinderen in dezelfde zomer. Perfectie in het kwadraat.

Ik hoorde een tweede gesprek binnenkomen. Ik keek naar het nummer. Het was Hayley. ‘Je zus belt net. Blijf je even aan de lijn?’

‘Nee, ik moet rennen. Ik zie jullie vanavond. Houd van je.’

‘Ik ook van jou. Doei.’ Ik schakelde naar het andere gesprek.
‘Hoi, lieverd.’

‘Hoi, mam. Jullie hebben de krant zeker al gezien?’

‘Ja, we hebben hem gezien.’

‘Is het papa opgevallen hoeveel hij op Randy Travis lijkt op die foto?’

‘Dat zei Emma net ook al toen ze belde.’ Ik verbeet een lach.
‘Wil je papa zelf vertellen wat je van de foto vindt? Hij zit hier naast me.’

Nu wist Brad zeker waarover we het hadden. Hij schudde zijn hoofd en gebaarde afwerend met zijn handen. ‘Doe Hayley de groeten. Ik ga douchen.’ Hij stond op en liep de keuken uit.

‘O-o. Nu zal ik namens ons allemaal excuses moeten aanbieden.’ Welnee. Ik wist best dat hij niet boos was. We hielden wel van een plagerijtje in ons gezin. Brad ook. Hij was zelfs de ergste van allemaal. ‘Emma zei dat je nog steeds misselijk bent ’s morgens.’

‘Nou. Het is echt vreselijk. Ik dacht dat je had gezegd dat het nu wel over zou zijn.’

‘Nee, ik heb gezegd dat het bij mij na vier maanden over was. Sommige vrouwen hebben er hun hele zwangerschap last van. Negen maanden lang.’

Hayley kreunde. ‘Verlos me dan maar meteen uit mijn lijden.’

‘Houd die crackers maar op je nachtkastje.’ Het was een schrale troost, maar meer kon ik er niet van maken. ‘Het lukt je toch wel er vanavond bij te zijn, of niet?’

‘Ja, wat dacht je dan? Steve en ik zouden het voor geen goud willen missen. Ik heb er speciaal een nieuwe jurk voor gekocht. Niemand zal in de gaten hebben dat ik zwanger ben.’

We kletsten nog een poosje, spraken af de volgende week te gaan winkelen en zeiden elkaar gedag.

Ik legde de telefoon neer. Ik bleef nog even op de keukenstoel zitten en keek door het raam naar onze achtertuin – schilderachtig mooi in lentegroene tinten, hier en daar onderbroken door de eerste kleurrijke bloemen – en bedacht opnieuw hoe geweldig mijn leven was.

Helemaal volmaakt.

Nicole Schubert keek naar het artikel in het ochtendblad. De kleurenfoto's waren korrelig, maar dat kon Brads mooie ruige knapheid niet verbergen. Of zijn glimlach. Ze herinnerde zich die glimlach. Ze had hem honderden keren gezien.

Hij was niet zo gelukkig als die foto's hem deden lijken. Hij had zorgen net als ieder ander. Nicole had al snel nadat ze voor hem was gaan werken, door zijn masker van tevredenheid heen gekeken. Ze had erdoorheen gekeken en geprobeerd te helpen.

En Katherine? Die leefde nog in het verleden, absoluut. Typisch het vrome huismoedertje, dat haar favoriete bijbelteksten met je deelt en verrukkelijke toetjes maakt.

Nicole ademde diep in door haar neus en probeerde de woede die in haar opzwol, te bedwingen. *Weldoener van het jaar*. Ze fluisterde een lelijk woord. O, wat zou ze hem graag een toontje lager laten zingen. Hij had de hele stad zover dat ze hem zagen als het toonbeeld van sociale rechtvaardigheid of zoiets.

Zo dacht zij er vroeger ook over. Ze dacht dat hij tot geen kwaad in staat was.

Dat dacht ze nu niet meer.

'Ik zal ervoor zorgen dat je er spijt van krijgt. Reken daar maar op.'

Ze las het artikel voor de tweede keer, met haar vinger langs de regels, en toen ze bij het slot kwam, vormden haar lippen langzaam een glimlach.

Ja, hij zou er inderdaad veel spijt van krijgen.

‘Meid, je ziet er fantastisch uit!’ Susan Bales, mijn beste vriendin, gaf me een knuffel en een kus in de lucht. ‘Die jurk staat je geweldig.’

Ik hield om vele redenen van Susan, maar niet in de laatste plaats vanwege haar vermogen op het juiste moment precies de juiste dingen te zeggen. Ik had me voor deze avond best druk gemaakt over mijn verschijning. Ik wilde heel graag dat Brad trots op me zou zijn. Nu was ik er niet ongerust meer over.

‘Waar is de grote meneer?’

‘O, ergens in de buurt.’ Ik liet mijn blik door de hal van het congrescentrum gaan totdat ik hem ontdekte. Hij schudde een vrouw de hand en stond glimlachend met haar te praten. Aan zijn linkerzijde stonden de burgemeester en zijn vrouw. Aan de andere kant de gouverneur.

‘Ik zie hem niet’, zei Susan.

‘Daar.’ Ik wees. ‘Met de burgemeester en gouverneur Brown.’

Susan floot zachtjes. ‘Wauw. Ga ik de edelachtbare heer Brown nog ontmoeten?’

‘Alleen als je belooft je netjes te gedragen.’

De gouverneur was weduwnaar, rijk en knapper dan knap. Mijn beste vriendin was twee keer gescheiden, aantrekkelijk en

op jacht naar haar volgende man. Ik kon de radertjes in haar hoofd zien draaien.

Ze tikte me speels op mijn hand. 'Dan is er geen lol aan.'

'Susan ...'

'O, maak je maar geen zorgen. Ik beloof dat ik Brad of jou niet in verlegenheid zal brengen. Ik weet hoeveel deze avond voor jullie betekent.'

'Dank je.' Ik slaakte een zucht van verlichting.

Net op dat moment zag ik Emma en Jason de hal binnenkomen, gevolgd door Hayley en Steve.

'Daar zijn de meiden', zei ik tegen Susan.

'Ga jij hen maar voorstellen aan de hoogwaardigheidsbekleders. Ik ga me onder de rest van het gewone volk begeven.'

Er was niets gewoons aan Susan Bales. Haar vrolijke lach, haar humor en haar charme hadden op iedereen hun uitwerking. Dat was al zo sinds we op de basisschool zaten. Charisma met een grote C. Het was verbazend dat ze niet de politiek in was gegaan.

Hmm. Misschien zou ze de gouverneur juist wel moeten ontmoeten. Het zou weleens een gouden koppel kunnen zijn.

Ik gaf een kneepje in Susans arm en zette koers in de richting van mijn dochters en schoonzons.

'Jullie zien er allemaal prachtig uit', zei ik toen ik wat dichterbij kwam.

Dat waren niet zomaar vleierende woorden. Mijn dochters waren allebei leuk om te zien, al zagen ze er heel verschillend uit. Hayley was lang en tener, Emma kort en atletisch. Hayley maakte een elegante indruk. Emma was pure ondeugd, aangevuld met een vleugje opstandigheid.

'Je hebt gelijk over die jurk', zei ik tegen Hayley, nadat ik haar een zoen op haar wang had gegeven. 'Niemand zou zeggen dat je vier maanden zwanger was.'

Emma daarentegen had juist een jurk gekozen die ervoor zorgde dat ze al verder leek te zijn dan haar zes maanden. Ik wist zeker dat ze het erom gedaan had.

'Wat vind je van mijn smoking?', vroeg Jason, mijn aandacht trekkend.

‘Je ziet er flitsend uit, lieve jongen.’

‘Hoor je dat?’ Jason legde een arm om Emma’s schouders. ‘Je moeder vindt me flitsend én een lieve jongen.’

Ze gaf hem een por in zijn ribben. ‘Laat het maar niet naar je hoofd stijgen, knul.’

‘Mam,’ zei Hayley, ‘waar is het damestoilet?’

Ik wees in de richting van de toiletten. ‘Gaat het wel goed met je? Je ziet een beetje bleek.’

‘Het gaat wel. Ik ben gewoon zwanger, en dat voel ik.’ Ze wendde zich tot haar man. ‘Ik ben zo terug. Wacht je even?’

‘Ik blijf hier’, antwoordde Steven.

Emma tikte op mijn schouder. ‘Mam, ik denk dat papa iets van je wil.’

Ik draaide me om en zocht naar Brad. Toen onze ogen elkaar hadden gevonden, gebaarde hij met een kleine hoofdbeweging dat ik naar hem toe moest komen. Ik knikte en zei tegen Emma: ‘Ik kan beter gaan. Redden jullie ...’

‘Maak je om ons maar geen zorgen. Dit is papa’s avond in de schijnwerpers. En die van jou. Wij zullen ons ondertussen koesteren in de weerschijn van jullie roem.’

Met een warm gevoel kuste ik haar vluchtig op haar wang. ‘Er is voor jullie vieren vooraan een tafel gereserveerd. Je vader en ik zitten aan de hoofdtafel.’

Ik liep bij Emma, Jason en Steve vandaan en baande me een weg door de menigte. Hier en daar moest ik even stilstaan wanneer mensen me aanspraken. Ik bedankte hen voor hun komst en schudde links en rechts handen.

‘We vinden dit geweldig, Katherine.’

‘Vertel Brad hoe blij ik voor hem ben. Ik vind echt dat hij deze erkenning verdient.’

‘Misschien kan uw man met een maand of twee op onze clubvergadering komen spreken. Onze groep wil plaatselijke liefdadigheid graag steunen.’

Toen ik bij Brad in de buurt kwam, stak hij een hand naar me uit. Ik pakte hem vast en voelde de warmte en de kracht van zijn greep.

‘Daar ben je’, zei hij met een glimlach. Toen keek hij naar de man en de vrouw die bij hem stonden. ‘Ik wil u graag voorstellen aan mijn vrouw, Katherine. Katherine, dit is Henrietta Martinez.’ Hij raakte de schouder van de vrouw aan. ‘Mevrouw Martinez is de CEO van de Ponderosa Groep.’

‘Hallo.’ Ik schudde haar hand.

‘Prettig kennis met u te maken, mevrouw Clarkson.’

‘En dit’, ging Brad verder, terwijl hij zijn hand verplaatste naar de schouder van de man, ‘is Paul Kay. Hij is voorzitter van de kerkenraad van Boise Valley.’

‘Hoe maakt u het, meneer Kay?’

‘Heel goed. Dank u.’ Hij wierp snel een blik op Brad en keek toen weer naar mij. ‘Ik vertelde net aan uw man dat Mike Sorenson niets dan goeds te zeggen heeft over de moeite die *In Step* doet om arme en minder bevoorrechte mensen in staat te stellen huiseigenaar te worden. Ik ben het met hem eens dat het een fantastische mogelijkheid is voor christenen om God handen en voeten te geven. Ik hoop dat meer mensen uit onze gemeente zich als vrijwilliger voor *In Step* zullen inzetten.’

‘Dat zou heel fijn zijn. Hoeveel vrijwilligers we ook al hebben, we kunnen er toch altijd meer gebruiken.’

De deuren naar de eetzaal gingen open, en de menigte stroomde naar binnen. Voordat ik me met de stroom kon laten meevoeren, trok Brad me opzij.

‘Laten we nog even wachten.’

Ik glimlachte. ‘Zenuwachtig?’

‘Een beetje.’

‘Schat, iedereen hier heeft grote bewondering voor jou en je werk. Er is niets om zenuwachtig over te zijn.’

‘Jij bent bevooroordeeld.’

‘Ja, zeker weten, en ik heb er redenen genoeg toe.’ Ik kuste hem op zijn wang en controleerde of ik geen lippenstift had achtergelaten. Dat kon natuurlijk niet.

‘Mam. Pap. Zijn jullie klaar om naar binnen te gaan?’

Bij het horen van Emma’s stem keerde ik me om. Ik zag onze dochters en hun echtgenoten aankomen. ‘We zijn zover.’

‘Mooi,’ zei onze jongste, ‘want ik verga van de honger.’

‘Jij vergaat altijd van de honger’, zei Jason met een lach in zijn stem.

‘Ik moet voor twee eten.’

Hayley keek haar zus wat geïrriteerd aan. ‘Jij kunt tenminste eten zonder misselijk te worden.’

‘O, Hay. Sorry.’ Emma zag er berouwvol uit. ‘Je bent er nu vast snel vanaf.’

Ik haakte mijn arm in die van Brad. ‘Laten we naar binnen gaan.’

We draaiden ons samen om, maar voordat we onze eerste stap konden zetten, werd ik verblind door het felle licht van een cameralamp in mijn ogen. Ik bracht mijn hand omhoog om mijn ogen te beschermen, maar liet hem meteen weer zakken. Ik herinnerde me ineens dat het belangrijk is er evenwichtig en kalm uit te zien voor de media.

‘Meneer Clarkson, Greta St. James, Channel 5 Nieuws. Dit is een grote avond voor u. Het is een grote eer de prijs voor *Weldoener van het jaar* te mogen ontvangen.’ Ze hield Brad de microfoon voor.

‘Ja, inderdaad.’

‘De erkenning en de berichtgeving in de kranten zullen vast meer donaties voor uw stichting opleveren.’

‘Tja, dat hopen we. Meer geld betekent dat we meer mensen kunnen helpen.’

Greta glimlachte. ‘Ja, dat zal wel. Maar Channel 5 heeft gehoord van een beschuldiging dat *In Step* liefdadigheidsgelden in de afgelopen jaren slecht heeft beheerd. Hebt u daar iets op te zeggen?’

Brad trok zich een paar centimeter terug. ‘Nee, daar heb ik niets op te zeggen. Ik weet niets van zo’n beschuldiging.’

‘De krant citeert u wanneer u zegt dat het zaliger is te geven dan te ontvangen. Maar is het niet zo dat u door de stichting persoonlijk nogal rijk bedeed wordt?’

‘Het is me niet helemaal duidelijk wat uw vraag is.’

‘Is dat niet de werkelijke reden waarom u meer donaties nodig

hebt? Om de generositeit jegens uzelf en andere bestuurs- en personeelsleden te dekken?’

‘Nee, dat is *niet* zo.’ Brads ogen vernauwden zich.

Mocht Greta St. James de waarschuwingssignalen niet herkennen, ik wel. Mijn man vocht tegen een driftbui, en ik wist niet helemaal zeker of hij die strijd zou winnen.

‘*In Step* is een op het geloof gebaseerde charitatieve instelling. Het grootste deel van uw achterban wordt gevormd door goede mensen met bescheiden middelen die minderbedeelden willen helpen. Hoe denkt u dat die donateurs zich voelen wanneer ze denken dat ze bedrogen worden?’

‘Er wordt niemand bedrogen.’ Brads greep om mijn arm werd steviger. ‘Neem ons alstublieft niet kwalijk. Wij ...’

‘Mevrouw Clarkson ...’

Ik voelde me vastgepind door de strakke blik van de journaliste, die haar aandacht nu op mij richtte.

‘U hebt ook bij *In Step* gewerkt. Was u ervan op de hoogte dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de financiën van de organisatie?’

De microfoon kwam op me af.

Greta St. James droeg een rood jasje over een witte blouse. Haar haar was zwart en viel zacht golvend om haar gezicht en schouders. Ze was jong, achter in de twintig, en haar lippenstift had exact dezelfde tint als haar jasje.

Raar toch, dat dat soort dingen me net op dat moment opvielen.

‘Haal die microfoon bij haar vandaan!’ Emma drong zich tussen ons in, schermde me met haar handen af voor de lens van de camera, en keek de journaliste aan als een valse hond. ‘Mijn moeder heeft niets te zeggen.’ Ze draaide zich naar me toe. ‘Mam, ik denk dat papa en jij maar naar binnen moeten gaan.’

Er verschenen een paar mannen die de journaliste en haar cameraman naar de uitgang dirigeerden. Ik hoorde een van hen zeggen: ‘Dit is een besloten plechtigheid’, en die mooie jonge vrouw met de rode lippenstift en het rode jasje bleef volhouden dat ze het volste recht hadden om hier te zijn.

‘Katherine?’ Brad trok me aan mijn arm naar zich toe. ‘Ik weet niet waarover dat ging, maar wat het ook was, het is niet waar. Er is niets aan de hand bij *In Step*.’

‘Natuurlijk niet.’

‘De boeken zijn allemaal in orde.’

‘Natuurlijk zijn ze dat.’

Hij keek over mijn schouder, met in zijn voorhoofd een diepe frons. ‘Wat ik niet begrijp, is wie er in de media zo’n beschuldiging uitspreekt. Waarom zou wie dan ook een halt willen toeroepen aan de goede dingen waarmee *In Step* bezig is?’

Ik greep naar een strohalm. ‘Misschien hebben ze het gewoon verkeerd begrepen. Misschien gaat het wel om een andere organisatie, met een naam die op de onze lijkt.’

Het moest een misverstand zijn. Dat en niks anders.

Ik werd wakker om dertien over vier 's morgens en merkte dat ik alleen in bed lag. 'Brad?' Ik ging rechtop zitten en deed het licht aan. 'Brad?'

Geen antwoord.

Ik deed mijn ogen dicht en probeerde weer in slaap te komen, maar de gebeurtenissen van de vorige avond begonnen door mijn hoofd te spelen.

Na de confrontatie met die verschrikkelijke journaliste in de hal was er verder niets onprettigs meer voorgevallen. Toch had de avond voor ons beiden zijn glans verloren. We glimlachten wanneer dat van ons werd verwacht. We lachten op de goede momenten. Toen Brad zijn prijs in ontvangst nam, zei hij al de juiste dingen en bedankte hij al de juiste mensen, terwijl ik klapte en glimlachte. Het zag eruit alsof alles in orde was.

Het was nep, toneel. Voor ons allebei was de avond bedorven.

Ik gooide het dekbed aan de kant, kwam uit bed en greep in het voorbijgaan mijn ochtendjas van het voeteneinde. Het was frisjes in huis, zo vroeg in de ochtend, en ik was blij met het dikke tapijt onder mijn voeten.

Beneden zag ik geen licht onder de deur van de studeerkamer vandaan komen, wat betekende dat Brad niet aan het werk was.

‘Brad?’

‘Hier.’

Op het geluid van zijn stem liep ik naar de woonkamer. Hij stond voor het grote raam, met de gordijnen open. Het licht van de maan wierp een zilveren glans over zijn haar.

‘Wat ben je aan het doen?’

‘Nadenken over gisteravond.’ Hij keek over zijn schouder. ‘Ik blijf maar proberen te bedenken wie die beschuldigingen over de financiën van *In Step* zou kunnen hebben geuit.’

‘De media zijn dol op schandalen. Als er ook maar de minste bewijzen waren voor wat die journaliste zei, hadden we gisteravond al wel iets op het nieuws gezien.’

Hij draaide zich naar me toe. ‘Ik hoop dat je gelijk hebt.’

Ik liep de kamer door en ging voor hem staan. ‘Natuurlijk heb ik gelijk.’

Hij streek met zijn hand door mijn haar. Een flauwe glimlach speelde om zijn lippen. ‘Dank je wel.’

‘Waarvoor?’

‘Dat je er bent. Bij mij.’

‘Waar zou ik anders moeten zijn op deze tijd van de dag? In dromenland?’

Hij boog zich naar voren en kuste me licht op mijn lippen. Op dat moment leek het vreemd dat we allebei onze avond hadden laten bederven door Greta St. James. Het werd hoog tijd haar helemaal uit ons hoofd te zetten.

Na de kus vroeg ik: ‘Zal ik koffiezetten of gaan we terug naar bed?’

‘Koffie zou lekker zijn. Ik denk niet dat ik de slaap nog kan vatten.’

Ik kuste hem vluchtig op zijn wang en liep door de hal naar de keuken, waar ik de lichten aanknipte.

Dit was mijn lievelingsruimte in huis, helemaal ontworpen vanuit het idee van gezelligheid en ontspanning. Een overvloed aan werk- en opbergruimte. Ruim genoeg voor twee mensen om zich in te bewegen zonder elkaar in de weg te lopen. Een grote voorraadkast. Een kast voor kruiden en specerijen. Twee ovens.

We hadden twee weken geleden nog vrienden uit de kerk op visite gehad. Behalve wijzelf nog drie stellen, onder wie de predikant en zijn vrouw. Het was fiesta-avond. Mexicaanse rijst en bonen. Fajita's met rundvlees, kip en garnalen. Taco's. Zure room en guacamole, groene paprika's en uien. Mexicaans gebakken ijs toe.

Het was alsof ik het gelach nog steeds kon horen van toen we ons rondom het buffet verzamelden en onze borden vulden, terwijl we grappen maakten over Mikes supermaat fajita's en Stan plaagden omdat hij ketchup op zijn taco's deed.

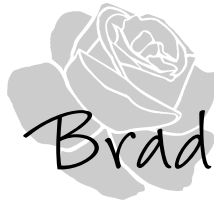
Wat zouden zij denken als de geruchten over Brad en *In Step* in de openbaarheid kwamen?

Ik schudde resoluut mijn hoofd. Over onze vrienden hoefde ik me geen zorgen te maken. Zij kenden mijn man. Ze zouden er niets van geloven, niet meer dan ikzelf.

Gerustgesteld door die gedachte maalde ik de koffiebonen. Ik vulde het waterreservoir en drukte op de knop. Daarna liep ik terug naar de woonkamer. 'Over een paar minuten is de koffie klaar.'

'Ik ga kijken of de krant er al is.'

Koffie. De krant. Een moment van stilte met mijn bijbel. Dan naar de kerk. Een gewone zondag, net als alle honderden zondagen daarvoor.

Hij stopte halverwege de oprit naar de brievenbus en keek omhoog naar de nachtelijke hemel. Die was inktzwart en met sterren bezaaid.

Waarom zou wie dan ook In Step schade willen toebrengen?

De stichting betaalde hem een prima salaris, maar je moest het toch wel heel ver rekken om het buitensporig te noemen. Het zou de eerste jaren van *In Step* nooit meer compenseren, toen Brad de winst van zijn eigen constructiebedrijf grotendeels in de liefdadigheidsinstelling had gestopt om die uit de rode cijfers te houden. Maar hij wilde ook helemaal niet dat zijn huidige salaris die tijd zou goedmaken. Daar deed hij het niet om.

Morgenochtend zou hij Stan Ludwig, zijn advocaat, eens belten. Hij hoopte dat Katherine gelijk had, dat Greta St. James haar feiten niet op een rijtje had en dat het bij de zaterdagavond zou blijven. Maar er bleef iets aan hem knagen, een gevoel dat er nog meer slecht nieuws zou volgen.

Heer, als er moeilijkheden op komst zijn, geef me wijsheid.

Hij wachtte, zijn blik nog altijd omhoog gericht, luisterend naar Gods stem in zijn hart. Gedurende achttien jaren van geloof had hij geleerd dat wachten en luisteren de belangrijkste gedeelten van zijn gebeden waren.

Als de dag van gisteren herinnerde hij zich hoe hij de tekst in Judas had gelezen die hem ertoe had gebracht *In Step* op te richten: ... *houd vast aan Gods liefde, en zie uit naar de barmhartigheid van onze Heer Jezus Christus, die u het eeuwige leven zal schenken.*

Houd mij vast, had hij God horen fluisteren. *Laat mijn goedheid aan anderen zien.*

En dat was wat hij geprobeerd had te doen.

Hij dacht aan dat eerste jaar, toen hij *In Step* nog aan het opzetten was. Er was veel vertrouwen voor nodig geweest, en het vermogen goed te blijven functioneren met steeds minder slaap. Hij had lange dagen gemaakt in zijn eigen bedrijf, terwijl Katherine voor het huishouden en de meisjes had gezorgd. Hayley zat in de eerste klas, en Emma was nog thuis, vier jaar oud. Iedere avond wanneer de kinderen naar bed waren, gingen Katherine en hij naar de studeerkamer, waar ze plannen maakten, strategie en budget bepaalden, hoopten en droomden. Niet ieder idee dat Brad voor *In Step* had gehad, was werkelijkheid geworden. Niet in dat eerste jaar, en ook niet in de jaren daarna. Er was altijd behoefte geweest aan meer geld en meer vrijwilligers.

Maar al met al was *In Step* gaan groeien en bloeien. Voldoende voor hem om zich er fulltime mee te gaan bezighouden.

Hij herinnerde zich de bloedhete dag in augustus 1998 waarop ze die stap hadden gezet. De makelaar had hen – Brad en Katherine – meegenomen om beschikbare kantoorruimte in het Henderson-gebouw te bezichtigen. Hij had meteen geweten dat het perfect zou zijn voor de stichting. Katherine had er haar twijfels bij gehad. Zij had zich veel zorgen gemaakt over de financiën, nadat hij zijn bedrijf had verkocht om zich helemaal aan *In Step* te wijden.

Hij had geprobeerd een van de gehuurde kantoren aan haar toe te wijzen, zodat ze *In Step* samen met hem had kunnen blijven runnen. Hij had gedacht dat die betrokkenheid haar zorgen over alle veranderingen zou kunnen wegnemen, maar op dat punt was ze vastbesloten geweest. Haar plaats was bij de meisjes.

Nu vroeg Brad zich af of ze ooit had begrepen hoezeer hij haar aan zijn zijde had gemist. Niet dat hij het haar kwalijk nam

dat ze haar tijd en energie in hun kinderen had gestoken, waardoor ze de mooie jonge vrouwen waren geworden die ze nu waren. Helemaal niet. Maar toch, hij had haar wel gemist. Hij had het gemist midden op de dag ideeën met haar te kunnen delen. Hij had het vieren van kleine doorbraken met haar gemist, en haar aanwezigheid wanneer hij gesprekken voerde met nieuwe gezinnen die in aanmerking kwamen, of haar mening als het ging over de potentiële aankoop van een huis.

Er waren momenten geweest waarop Brad had terugverlangd naar die begintijd, toen ze met z'n tweetjes in de studeerkamer hun dromen met elkaar hadden gedeeld.

Dit – het wachten op de volgende klap – was zo'n moment.

inspiratie en ontspanning
voor elk moment

Robin Lee Hatcher ♦ LEVENSGELUK

Katherine Clarkson leeft het perfecte leven. Ze is getrouwd met Brad; een liefdevolle, aantrekkelijke man. Hun twee dochters zijn zwanger van hun eerste kindjes. Maar het kan nog mooier. Brad krijgt een onderscheiding voor zijn werk in zijn bedrijf In Step. In Step koopt oude woningen, om die op te knappen en vervolgens voordelig door te verkopen aan mensen in achterstandssituaties. Maar op diezelfde dag komt er een oud-werkneemster van Brad in het nieuws, die claimt dat Brad fraude heeft gepleegd en dat zij een affaire met hem heeft gehad.

Brad ontkent alles, maar Katherine weet niet of ze hem kan geloven. Hun huwelijk komt onder druk te staan. Bovendien laten hun gemeenteleden Brad en Katherine ineens links liggen. Ook hun dochters weten niet hoe ze met de situatie om moeten gaan. Katherines wereld stort in. Maar juist als ze het moeilijk heeft, ontdekt ze waar het in het leven werkelijk om draait.

Na *Liefdes tweede kans* en *Het andere kind* opnieuw een eerlijke en prachtige roman van deze Amerikaanse bestsellerauteur. Haar verhalen zijn ontroerend en realistisch, herkenbaar en romantisch. Met haar man woont Robin Lee Hatcher in Boise, Idaho.

Levensgeluk is finalist 2009 in de categorie 'Christelijke fictie' van de RITA-Award, een Amerikaanse boekenprijs.

NUR 302

ISBN 978-90-5977-443-8

